

[Stinus.]

Vi er enige i, at en fortsat nogenlunde ligelig fordeling af bistanden mellem bilaterale og multilaterale ydelser bør tilstræbes, men vi vil, som vi har gjort det før, sætte et spørgsmålstegn ved, om den del af bistanden, som kanaliseres gennem EF, bør regnes til den almindelige multilaterale bistand. Vi gør det denne gang med så meget mere styrke, som mere end 10 pct. af bistanden i de kommende år skal kanaliseres gennem EF.

Pr. definition er EF-bistanden multilateral, men når udviklingslandene, som det korrekt oplyses i 5 års planen, ønsker, at bistanden gennem multilaterale organisationer skal øges, er det jo ikke EF, de har i tankerne. De peger på verdensbankgruppen, IDA, de regionale udviklingsbanker og FN-systemet, især UNDP. Vi efterkommer ikke udviklingslandenes ønsker ved at øge den del af bistanden, som kanaliseres gennem EF på bekostning af vore bidrag til organisationer inden for FN-systemet, og det er jo det, der lægges op til i de planer, som nu præsenteres for os. Stigningstakten i vore bidrag til EF-bistanden øges, stigningstakten i vore bidrag til FN-organisationerne nedsættes.

Det radikale venstre er imod en sådan udvikling. Vi er ikke imod EFs u-landspolitik og erkender naturligvis, at også Danmark skal bidrage til denne. Jeg har tidligere udtalt mig positivt om Lomékonventionen og vil gerne ved denne lejlighed bekræfte denne positive opfattelse. Vi håber blot, at kredsen af lande vil blive udvidet i de kommende år og ikke alene med nye stater i Afrika. Vi er da også meget tilfredse med, at den danske regering i EF er gået ind for en generel udvidelse af kredsen af udviklingslande, som modtager EF-bistand, men netop den omstændighed, at forslaget om en omfattende bistand til andre udviklingslande ikke har kunnet opnå fornøden tilslutning i EF, gør, at vi ikke ukritisk kan betragte u-landsbistanden gennem EF som en del af den almindelige multilaterale bistand.

Vi må også stille spørgsmålet: hvad er målsætningen for EFs politik over for udviklingslandene? Ikke alene som den er formuleret i Loméaftalen, men i det hele taget. EFs fødevarebistand f.eks. er jo i højere grad præget af EF-interesser end af u-

landsinteresser. Gælder dette også den øvrige del af EFs u-landspolitik? Er principperne for EFs u-landspolitik i overensstemmelse med Danmarks bistandspolitik: sikring af social fremgang og politisk uafhængighed? Vi savner nogle konkrete formuleringer med hensyn til EFs målsætning. Vi savner i øvrigt også oplysninger om administrationsudgifter til EFs u-landsbistand.

Disse spørgsmål er relevante, ikke mindst fordi man nu fra dansk side er gået ind for, at EF udarbejder en samlet udviklingsstrategi. I 5 års planen hedder det, at hovedsigtet i en samlet udviklingsstrategi, EF-udviklingsstrategi, må være at arbejde for en mere balanceret international indkomstfordeling gennem en forøget indirekte og direkte overførsel af ressourcer til udviklingslandene. Det radikale venstre kan tilslutte sig denne målsætning, og vi føler os da overbevist om, at den danske regerings repræsentanter vil søge at præge den samlede EF-udviklingsstrategi i den retning, men indtil vi ser resultatet, må vi være forbeholdne.

Forskellen på EF-bistanden og den u-landsbistand, som udøves gennem FN-systemet, er jo, at udviklingslandene har indflydelse, oven i købet en stadig voksende indflydelse, på den sidste og ikke på den første. Det skulle sikre en bistand, som er i overensstemmelse med udviklingslandenes ønsker og i de fleste tilfælde vel også med deres behov. Efter det radikale venstres opfattelse er det først og fremmest udviklingslandene selv, som skal fastlægge retningslinjerne for den bistand, de ønsker. Vi erkender, at en del af FN-organisationerne belastes af høje administrationsudgifter. Det gælder dog ikke dem alle. Vi er også opmærksomme på, at samarbejdet mellem FNs særorganisationer i mange tilfælde lader meget tilbage at ønske. Det er jo netop for at opnå en effektivisering af FN-bistanden, at man har ladet udarbejde en rapport om en gennemgribende ændring af de dele af FN-systemet, som beskæftiger sig med økonomiske og sociale spørgsmål. Vi imødeser i øvrigt på et eller andet tidspunkt en diskussion om disse foreslåede strukturændringer.

Vi anser det ikke for rimeligt at reducere den del af den danske u-landsbistand, som kanaliseres gennem FN, hverken af hensyn